

[Waldorff]

ker Koføed og finansminister Christophersen ikke kan komme med et forslag, der siger: nu går vi altså skråt imod levnedsmiddelinindustrien, landbruget og alle de andre tunge på Axelborg. Jeg kan godt forstå, hvorfor han ikke kunne komme igennem med et forbud mod farvestoffer og aromastoffer, men så er det da godt, hvis der er andre, der kan.

(Kort bemærkning).

Tove Niemann (FP):

Den udtalelse, som den forrige ordfører citerede fra slagterierne, er temmelig gammel. Den nye lyder sådan, at det er klart, siger Ole Jørgensen, underdirektør for slagterierne, at priserne betyder meget for forbrugerne, men vores opgave i danske slagterier er at sørge for, at landmændenes produkter bliver solgt, ikke at der bliver solgt mest muligt sojaprotein, vand eller saltlage gemt i charcuterivarer.

Waldorff (VS):

Jeg synes, det var på tide, de kom med en ny udtalelse, for nu har jeg citeret den her mindst 7 gange fra talerstolen. Det er godt, de endelig har hørt det.

Steffensen (KrF):

Den debat, der er om ministerens redegørelse, viser jo med al ønskelig tydelighed, at det var godt, vi fik taget fat på dette problem sidste efterår. Det var jo SFs lovforslag, der var anledning dertil, og i de udtalelser, der er faldet fra alle ordførerne bortset fra en enkelt, er der udtrykt tilfredshed med, at ministeren har givet denne redegørelse. Naturligvis er det således, at man har forskellig holdning til de enkelte bestanddele i selve redegørelsen. Anderledes kan det vel ikke være.

Det er vigtigt, at vi nu er kommet til denne fase i drøftelserne af ikke bare ernæringspolitikken, men en del af de elementer, som også var fremme ved det sidste beslutningsforslag, vi drøftede.

Så synes jeg, der er grund til at sige tak for, at redegørelsen er så afbalanceret, som den er. Det udtryk er brugt af flere. Det er jo nødvendigt, hvis det skal komme til at hænge sammen. Det nytter ikke noget, at man forfægter nogle synspunkter, som man mener skal være gældende, hvis det ikke er realistisk, at de kan blive gældende. Derfor vil

jeg sige, at det ene af de tre elementer i redegørelsen, som er væsentligt, er friholdelse af visse levnedsmidler for farve- og aromastoffer, det andet er varestandarderne og det tredje er næringsdeklarationerne på de færdigpakkede varer. Det er helt afgørende i enhver form for drøftelse af ernæringspolitik, men alle ved jo også, at skal vi nå frem til bæredygtige løsninger omkring disse elementer, bliver det nødvendigt, at vi i det mindste får tingene afbalanceret sådan, at det ikke bliver én enhed, der sætter sig op mod en anden enhed.

Jeg tænker på de mange deputationer, vi havde i udvalget sidste år i forbindelse med SFs lovforslag L 90, og husker, hvordan vi bl.a. havde besøg af såvel den ene som den anden af arbejdsmarkedets parter, og hvordan de hver for sig talte om de store problemer, der var, når man ville røre ved levnedsmiddeloven. Man advarede os imod at gøre det for voldsomt og for drastisk og henstillede, at man i det mindste gav dem lejlighed til at få en omstillingschance, for ellers ville det betyde ganske overordentlig meget både for arbejdspladserne og for eksporten.

Derfor er det nødvendigt, at de to elementer i foretagendet, forbrugerorganisationerne og erhvervsorganisationerne, finder sammen på en sådan måde, at begge kan medvirke til, at man finder frem til løsninger, der kan holde.

Kristeligt folkeparti mener, at man skal gå videre ad den vej, vi er inde på. Vi er villige til at prøve at stramme linjerne op, så vi når frem til noget konstruktivt, men vi er absolut af den opfattelse, at vi skal gå videre med hensyn til at have friheden og ikke forbuddet som princip. Alle må erkende – det fremgår også af redegørelsen – at der er nået ganske meget just ad den vej. Strammer vi nu linjerne en lille smule op for, hvad det er, vi vil nå frem til, kan vi nå endnu længere. Det mener vi at vi skal gøre.

Hvad angår varestandarderne, er det jo også nævnt i redegørelsen, at på kødområdet kan de indføres, uden at eksporten skades væsentligt derved. Ja men når man nu kan erkende det, er det da så ligetil, at man må prøve at komme endnu videre, og statens levnedsmiddelinstitut og de berørte organisationer og myndigheder må også her være dem, det pålægges at finde frem til løsninger, som et stort flertal i folketinget kan stå bag.